

Wår Herras Jesu
Christi nåd ware med
oss allom. Amen! /

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Wår Herras Jesu Christi nåd ware med oss allom. Amen!

Ålfkade och wålsignade Läsare, detta är den Boken som Johannes såg, när Jesus wisade honom den Yttersta Domen, som han beskriwer i App.-B. 20: 12, och kallas Lifvens Bok, hwarpå hela wår salighet beror; den blifwer den sista i werlden som Gud låter skrifwa, ty den skall utreda Guds och Jesu fulla mening, samt Bibelordets rätta tydning, hwarföre den tager sin början alldeles såsom Bibeln slutar; den måste medfölja och blifwer nödwändig för mig på domedag, hwilket jag will slutligen förklara.

Nu will otrons och den ondes barn säga: icke kan du skrifwa den; inte skall Lifvens bok skrifwas af menniska på jorden; Men jag svarar: i himmelen fins hwarken penna eller bläck, eller tryckeri, och som hela wår Bibel är skrifwen och tryckt af menniskor på jorden, så måste också denna angelägna och uumbärliga Lifvens bok, skrifwas och tryckas af menniskor på jorden.

Den blifwer sträng och behynderlig att genomläsa, men ingalunda skadelig för någon menniska; men jag måste wisa, och ansvara för den wid Christi domstol.

Nu frågas, hwarföre kallas den Lifvens bok? Jo, min wån, emedan alla de, som den innehar och tror, skall lesa och icke dö; hwilken som tror Jesum kommer icke i domen. Joh. 3: 18. Sannerligen säger jag eder, den som tror honom som mig sändt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, Joh. 5: 24, och derföre kallas den Lifvens bok.

Mine wålsignade medmenniskor, huru skall det tillgå den dagen, då rätten skall afgöras och domen förkunnas, Gud will hafwa sin rätt, jag som menniska will och bör påstå min och alla både lesande och döda menniskors rätt, satan påstår sig hafwa största rätt på jorden. Nu jag som menniska och är stadd emellan dessa båda fiendsmän Gud och satan, har fått i uppdrag, att dela och yrka rätten som jag bäst och nyttigast finner.

Och efter jag nu fått detta wigtiga förordnande, så måste jag begagna Bibeln och lagen till stöd, för mitt afgörande, och jag wet att hwarken Djefwulen, Gud eller menniska, kunna kassera eller ogilla Lagen och den Heliga Skrift, alltså måste den vara gällande för rättwisans gynnare. Men hör du, förbannade afgrundsfurste, som heter Djefwul, Satanas, som bedrager hela werlden, dig will jag först tala med, och det med en högljudd och wred stämma, så högt att det ljuder öfwer hela werlden. Jag är icke skrifflärd, men ransakat Bibeln, och jag finner att du varit och är ett förbannadt skadeligt fysiognomi för menniskoflägtet, ifrån skapelsens stund, och än i denna dag. Du öfwerföll den

lättnagna qwinnan i paradiset med smicker och lögn, tills du fick henne och dem båda, att äta af det af Gud förbudna trädet; hwem gaf dig lof dertill, eller hwad hade du med Guds folk att göra; du for in uti ormen och talade genom honom, 1 Moise 6: 3—4, och det war din skull, att menniskorne blefwo drifna ut från paradiset; ty de hade ingen wetskap om någon oshynlig djefwul, förledare och bedragare, och kunde således icke förswara sig med sanningen, att de woro förledde och narrade af dig, och emellertid gick du fri den gången; men nu kan du wara öfwertygad, att jag icke skall lemna dig fri! det war din skull att Gud förbannade marken, och nu skall jag förbanna dig i stället. Det war din skull att menniskorna måste wandra i ödemarken; och Gud satte ett barhugget swärd emellan lifsens träd och dem, och du har icke annat förtjent utan förgås med swärd, samt kastas uti en sjö som brinner med eld och swafwel, och din dom står skrifwen i Uppb. 20: 10. Du är en bedragare, förledare, en mandråpare från begynnelsen, är roten och skulden till allt ondt; du är menniskornes ledare, anförare och de äro dina tjenare och barn, och en husbonde och fader måste alltid ansvara för sina barn och tjenare; äfwen skall du ansvara mig wid Christi domstol; och när jag nu tänker på det myckna onda som du bedrifwit och ännu idkar, hwilket jag och mina medmenniskor lida stort mehn utaf; och i följe häraf föränlåtes jag att lagligen inkalla och stämma dig djefwul och belsebub från helwete samt alla hans englar och onda andar på jorden, för att möta mig, och infinna eder wid Christi domstol. För att gemmåla och swara mot dessa mina stämmingspåståenden, samt afwakta den dom, som då skall lungöras. Mötestiden är icke utfatt, men när äffan höres och domshafunen ljuder, då är tiden att ni skolen infinna eder. Sedan jag nu stämt dig satan och kallat dig till domstolen, så måste jag frambära mera sanning, samt vidare utweckla mina stämmingspåståenden; men ett will jag först förelägga dig, du får icke komma längre än wid domarens wenstra sida; icke får du wisa dig såsom menniska, emedan lagen icke tillåter i brottmål att sticka barn eller tjenare till rätten; alltså må du sjelf infinna dig, och det är mig likgiltigt i hwad skenad du kommer; jag wet du tänker wisa dig såsom ett Lejon för att skrämja mig. Härmed bedrager du dig sjelf; ty du skrämmer mig icke hwarfen med lejon eller hjörn.

Men nu will jag andraga Bibeln och Lagen, som måste blifwa grunden för mitt käromål; men hör nu du förbannade djefwul, du tänkte wäl, det war till folket Gud skref de tio buden på Sinai berg; nej, det war till dig, dessa blefwo skrifna och för din räkning, emedan Gud insåg gansta wäl, att Han icke fick behålla sitt folk i frid för dig, som Moise beledsagade från Egypten och Faraos händer, utan du infann dig äfwen der ibland dem och förförde dem till olydnad och afguderi, och derföre tänkte Gud att med Lag och Bud förelägga dig att du får icke göra det, att det war till dig Gud skref kan du icke neka; ty det står tydeligt wid hwarje bud: du, skall icke göra det. Hade det varit till folket Gud sagt sin mening, då kunde Han icke säga du wid hwarje Bud. Icke säger man du till flera menniskor, utan då heter det: ni får icke

göra så, och således måste du kunna förstå, att det war till dig och icke till folket Gud skref. Detta anade du wäl strart, emedan du för-mådde Moje att sönderslå de twenne första stentaflor Gud skrifwit på; men sedan skref Gud på twenne nya tasflor som står fast i denna dag, och innehåller följande:

1:sta Budet. Du skall inga andra gudar hafwa för mig; det will säga, att Gud will du skall wara honom lydlig och underdanig, samt icke förföra hans folk till afguderi, eller förlita sig på dödt ting, utan på den ende och samme Guden allena; detta åtlödde du icke.

2:dra Budet. Du skall icke misbruka Guds namn. Här swarar satan, att han har ingen Gud, men likwäl förmår du menniskorne att misbruka den gudens namn som du icke har någon del uti, hwarföre Gud har lofwat i samma stycke att du skall icke blifwa ostraffad derföre.

3:dje Budet. Du skall helga hwilodagen. Detta har du icke åtlödt, du har wäl infunnit dig i kyrkan, men till förargelse, du tager bort ordets kraft, och det heter: farer icke wilsse, ty Gud låter icke gäcka sig. Men här har du farit betydligt wilsse som trängt dig in uti Guds tempel, då du wet, att det är icke byggt för din räkning; äfwen wid nattwarden har du infunnit dig med dina tjenare, hwarföre du gjort dig saker på Christi lekamen och blod, och således åsamkat dig en ewig fördömmelse.

4:de Budet. Du skall hedra fader och moder. Barnet har icke wäl kommit från moderlifwet, utan du warit tillreds med dina onda andar, hwarföre det har icke kunnat, utan förorsakat föräldrarne sorg, olydnad och wanheder och derföre skall du icke länge lefwa eller regera på jorden.

5:te Budet. Du skall icke dräpa. O huru många har du icke dräpit, sedan Abel blef genom ditt förwällande dödad; derföre säger Jesus, du är en mandräpare från begynnelsen. Joh. 8, och detta måste jag storligen sedermera anklaga dig för.

6:te Budet. Du skall icke göra hor. Ett Guds barn kan icke synda; ty Jesus säger: I skolen älska hwarandra inbördes, och allt hwad som sker af christelig kärlek och öfwerenskommelse har Gud ingenting emot; men allt hwad som sker emot Guds wilja är af satan ingifwet och således din skull, om der brytes mot detta bud.

7:de Budet. Du skall icke stjåla. Du stal dig in uti Paradiset i Guds frånwaro; du beröfwade våra första föräldrars och deras efterkommandes sällhet. Huru många menniskor har du icke fört i förderf-wet som måste sitta inom lås och bommar, som du förledare och bedragare warit orsaken till.

8:de Budet. Du skall icke wittna orätt emot din nästa. Här swarar du att du har ingen nästa; men likwäl har du förmått menniskorne att wittna orätt emot deras nästa.

9:de Budet. Du skall icke hafwa lust till din nästas hus. Jag wet du har ingen nästa, utan de onda andar i helwetet och dit kan du fara, ty menniskornas hus och boning får du icke hafwa lust till.

10:de Budet innehåller att du får icke hafwa lust till något, hwad Gud och menniskor tillhöra.

Som jag nu utredt och låtit dig höra Guds fulla mening, då Han skref lagen på Sinai berg och du har brutit mot alla stycken, hwarföre jag swärligen anklagar dig, äfwen finner jag att du varit närwarande wid Bibelns öfwerfättande, emedan jag finner att den är icke så, som sjelfwa meningen blef skrifwen, hwarföre jag också en gång förbannar dig. Till att uppräknat det myckna onda du wållat menniskorna i tiden, blifwer nu allt för widlyftigt att låta dig höra; men hwad ondt gjorde du icke mot Guds egen Son; först tänkte du genom Herodis att förgöra och döda honom, och för din skull måste Jesu föräldrar fly in uti Egypten; äfwen der infann du dig för att komma honom på fall, och allt sedan war du Hans motståndare och frestare. I fyratio dagar och nätter qwarhöll du honom uti öknen och din mening war att swälta honom till döds; sedan wille du att han skulle tillbedja dig. Detta war ett förbannadt företag att påstå att Gud skulle tillbedja och tjena jatan, och sedan förföljde du honom alltjemt. Slutligen for du in uti Judas och andre dina tjenare, så att du fick Jesus fastspikad på ett kors och der måste Han hänga såsom en förbannelse och dö. Då gjorde du sáfeligt illa, och hwad sorg förorsakade du icke Jesu moder och wänner, eller huru sáfawäckande död måste icke Jesu lärjungar undergå för din skull, och wet nu att Gud skall för allt detta hafwa dig fram för domen. Du tänkte att döda Jesus, för att du skulle få regera i ewig tid. Härmed är du bedragen, ty Jesus är uppstånden och lefwer; men för det du icke skulle döda honom änyo for Han lefwande till Himmelen; ty din affigt war om du hade fått honom fast andra gången, hade du förmått dina tjenare att bränna upp honom, lika som du gjorde med Sehan Huf för omkring 400 år sedan, du lät bränna honom lefwande på ett bål och dina onda och elaka anslag kan ingen beskriwa, eller hwad måste icke jag lida af dig och dina tjenare i denna stund, du förblindar mina läsare, och tager bort ordet att de icke tro skola. Luc. 8: 12. Andra nu icke att jag uti min stämning yrkar och påstår efter lagens högsta stränghet.

Men aldraförst påstår jag att du skaffar mig fram till Christi domstol, alla lefwande menniskor som äro uti ditt wäld och under din lyd-
nad den dagen, af hwad lära, stånd och klasser det än wara må.

För det andra, att du skaffar fram alla döda menniskor som äro under ditt wälde, magt och wäld, ifrån och med Adam och Ewa och intill tidens sista slut. Både höga och låga, fattiga och rika, Hedning, Jude och Gret; äfwen Judas och alla de som du begagnade till Jesu död skall du skaffa fram, alla, alla skall du skaffa fram till Christi domstol, som äro uti ditt wäld emedan du har röfwat dem till dig, och sedan påstår jag efter Guds och konungens lag, som förbjuder samt tydligt och klart uttrycker, att den som dräper han skall dö, och i för-
måga häraf, yrkar jag att du måtte blifwa dömd efter nämnde lägrum samt undergå det straff som stadgadt är och warda ewigt förbannad, för det du bedragit hela werlden och dräpigt Guds egen Son, och för att wittna i detta mål, framkallar jag alla menniskor, hwilka Gud har sagt skola wälsignade warda, för att ställas på domarens högra sida och

intyga med mig, att satan hafwer bedragit oss alla, ja hela werlden. Uppb. 12: 8. Men hwad will jag då göra. Satan påstår, att icke barn eller tjenare få vittna mot husbonde eller fader, ej heller i egen sak får någon vittne hära. Detta kan jag icke motstrida, emedan lagen förmåler det samma; der står jag willrådig och icke wet någon utväg, utan vittne kan ingen sak afdömas; ad jo, jag tänker mig om, Gud har lefwande till himmelen tagit Enoch och Elias, hwilka äro ojäfwiga, och desse måste jag anhålla må blifwa hörde och intyga sanningen, hwarigenom jag måste, rättwisligen vinna bifall till mina påståenden.

Store, ewige, allwise, barmhertige, gode Gud och rättwise fader, wi äro alla af dig utgångne och skapade genom dig. Hafwa wi lif och warelse, och jag måste nu wända mig till dig, med anhållan och bön, att du wille se till dina skapade werk samt lemna mig den rätt jag äskar och begärt; tillika uppfylla de löften, som Du uti min bibel utlofwat.

Du säger sjelf, drag mig till minnes, låt oss gå med hwarannan till rätta. Gf. 43: 26. Detta kan jag icke underlåta, utan påminna dig till hwad ändamål menniskorna blefwo skapade.

Det war wäl icke din mening att skapa dem till satans rof och hans båtнад, hwarföre wi måste klaga i psalmen: ad, om jag ofödd wore eller jag aldrig varit skapad till werlden.

Det är ganska smärt att vara menniska och jag för min del måste rättwisligen anföra följande klagan: jag tål icke warmt och icke kallt, knappt en dag kan jag lefwa utan mat och hwad jag äter blifwer uti mig på ett wedermärdigt sätt förwandladt; om man äter den finaste mat och wälluktande krydda, när det passerat naturwägen, blifwer den ohyggligaste träck som kommer från skapad warelse på jorden.

Det är smärt att höra och se menniskornas belägenhet, den ena måste wandra hit och den andra dit, för att söka sitt bröd och sin bergning. Här finns så mycket menniskor att den ena går i wägen för den andra och sjukdomar och wedermöda, samt fruktan och wäntan och på sifstone döden.

Store Gud och rättwise fader jag klagar icke utan orsak, jag är en ringa tjenare, men jag kan icke förtiga med sanningen och jag har ingen annan än min Gud och skapare att beklaga min nöd för, och jag anhåller och begär hjelp och ändring, i anseende till mitt öfwerklagade tillstånd.

Jag har stämndt och kallat djefwulen till domstolen, han som war wällande till menniskornas olydnad, af begynnelsen och än i denna dag, hwilket jag fullkomligen utredt och förklarar, och i följd deraf anhåller jag om befrielse samt en rättwis dom i detta mål, som jag mot djefwulen är nödsakad att utföra. Jag fordrar icke, utan rätt och sanning will jag skall vara gällande, nåd äskar jag icke; ty satan förebrår mig, att jag kommer icke in uti Guds rike, utan det sker af nåd och barmhertighet, och dershöre får nåd icke ega rum, fick en nåd, wille alla hafwa nåd och då wille satan också hafwa nåd för att undslippa det straff jag yrkat på honom, och då följde han med in uti den nya förwäntade werlden och dershöre är bäst att rätten går före nåden.

Men rättwise Gud och Fader, djefwulen är swår att strida emot; ty han har så många tjenare, jag har efter din befallning bjudit och förkunnat, om den yttersta domen, men de wille icke tro på Jesus som har sjelf sagt att det som sse skall, skall han förkunna eder. Joh. 16: 13. Men de wille icke tro eller höra talas om någon dom, de wille icke öfwergifwa werldens säfånglighet, de älska mera högfärd, lust och timliga nöjen, än de älska Gud, och nästan, den största delen äro den ondes tjenare.

Gud sjelf beflagar sig för Esaias, att det är ett röfwadt folk, som är bortfördt i fångahus och är wordet till rof, och ingen hjelpare är besinnande och ingen säger få dem igen. Es. 42: 22. Härmed är Guds mening, att satan har röfwat till sig Hans folk och ingen wägar påstå att de skola tillbaka igen; men just dertfore har jag instämndt satan med påstående att han skall återlemna dem och det måste sse, så wida Gud är Gud och jag är en menniska.

Det synes wäl farligt att gifwa sig i strid mot sjelfwa asgrunds-fursten djefwulen; men icke hade David åtagit sig att strida mot Goliat, om icke han varit wiß om att blifwa segerwinnare. 1 Samuel 13: 17. Jcke hade jag stämt eller wägat mig i strid mot sjelfwa djefwulen om icke jag är förwisad om att han skall gifwa wika; ty jag går icke emot honom utan i Herrans Zebaoths namn, och den som tror på honom behöfwer icke frukta, i hwad fara han än kommer uti.

Jag har förut omnämndt att denna bok blifwer nödwändig på domedag, detta kan wäl ingen motstrida; ty icke går det an, att komma för en rätt utan stämning och skriftliga påståenden, så wida man tänker winna sin iak, icke hade David slagit kämpen Goliat, utan med sin slunga och sina stenar som han ur bäcken tagit, icke kan jag öfwerwinna satan utan med denna bok; ty jag måste wedertlägga allt hwad han kan förebära, och dertfore säger Jesus hwilken är nu en trogen och snäll tjenare som Herren satt öfwer sitt husfolk, att gifwa dem mat i rättan tid. Matth. 24: 45. Trogen att man icke öfwergår på fiendens sida eller gifwer efter när förföljelse och frestelse påkomma, eller i sjelfwa striden wita undan för fiendens swåra anfall, och snäll betyder, att man skall vara så fintlig och snäll att man kan wedertlägga och tillintetgöra allt hwad satan och hans tjenare kunna förebära.

Gud talade med Esaias och han lofwade att göra sin lag herrlig och stor. Es. 42: 21. Detta har han uppfyllt uti denna bok, hwilket jag förut har beskriwit. Jag har upplosat lagen och berättat till hwad ända Gud utgifwit den; men Jesus säger: hwilken som upplosar ett af dessa minsta buden och lärer så menniskorna, han skall kallas den minste i himmelriket; men hwilken som det gör och lärer, han skall kallas stor i himmelriket. Matth. 5: 19.

Härmed menas om man berättar till hwad ändamål Gud utgaf lagen eller de tio buden på Sinai berg, att det war endast för att wi derigenom skola blifwa lyckliga, och satan skall derigenom blifwa dämpad på domedag och du kan lefwa huru som helst, du blifwer likwäl salig.

Detta wore en förbannad lärdom hwarföre Jesus säger, han skall kallas minst i himmelriket.

Nej, så får man icke lära, jag hafwer wäl upplossat lagen, men wi som äro under lagen, måste lida för lagens öfwerträdelse, genom ånger och bättring, ja wi måste södas på nytt, på annat sätt kan wi icke komma i Guds rike och detta är den rätta lärdom och derföre säger Jesus, Han skall kallas stor i himmelriket.

Här finnes en del menniskor som kallas läsare och de fiste dagars helige, mormoner och så widare; desse tro sig vara Guds barn och Jesu wänner, men det är icke så; de mena sig göra Gudi en tjenst med sina många böner, flitiga kyrkogång och ofta nattwardsbesök, men de äro icke derföre Jesu wänner ty de bära ett falskt hjerta emot Gud, de wilja icke medgifwa hans wilja, de wilja icke låta Jesus få det honom tillhörer som han lidit döden för; de tro att satan skall få mängden, den stora hopen, endast de skola frälste och salige warda. Desse äro satans bästa wänner, ty så will han det skulle vara; någon allmän frälsning will djefwulen och hans tjenare icke höra talas om. De kasta en mörkt och föraktelig skugga på mig, som har förkunnat min Herras wilja, och jag wet de förakta Guds werk, hwilket skall blifwa dig en swår följd, som du dyrt får ångra innan du inkommer i de fällas boningar. Du den som låter satan inbilla sig att strida emot Gud, blifwer den menniskans sista wære än den första, som Jesus säger i Matth. 12: 45; åter säger Jesus i samma bok: "du skall älfka Herran din Gud af allt hjerta och af all din hog" och den som det gör, han hatar satan och låter honom icke inbilla sig något som strider emot Gud, utan tror hwad han h-r sagt skall ske.

Älfkade wän! tror du icke att Jesus har lidit döden för alla menniskor? tror du icke att hans ord blifwa sanna, att det skall vara ett färahus och en herde? tror du icke hwad Johannes berättar i sin Uppenbarelse, om alla som han såg stå i Guds åsyn för stolen, tolf Israels släkter och tolf tusen i hwarje slägt, och sedan en stor skara som ingen räkna kunde? Du tror icke hwad Gud lofwade Abraham då han offrade sin son Isak, att igenom din säd skall allt folk på jorden wälsignade warda. — När Jesus war född i Bethlehem och de herdar som waktade stadens kreatur, samma natt fingo höra från himmelen en glädjeröst, som allt folk wedersaras skall, detta will ingen tro, men jag wet det skall ske.

Ät huru olycklige skola wi icke vara, om så skulle tillgå på den yttersta dagen, som det tydes och djefwulen will hafwa det. Den ena menniskan skulle skiljas från den andra, ena makan ifrån den andre, barn ifrån föräldrar och dessa från barnen, somliga till ewig glädje och somliga till ewig pina. Der skulle aldrig blifwa någon glädje i Guds rike, när de wiste att deras anhörige och wänner befunno sig uti pinorummet. — O du menniska, huru kan du låta dig nöja med en så fajsamwäckande ställning? ditt hjerta måste vara hårdt som sten och swart som sot, som will sätta dig emot Gud, som så herrligt och wäl beredt war och alla menniskors frälsning, wi böra glädjas samt älfka, tacka

och lofwa Gud för alla hans wälgerningar, och detta är det yppersta budet. Matth. 22: 38. Åfwen säger Jesus: "du skall älska din nästa som dig sjelf", och härpå hänger all lag samt propheternas skrifter; och dessa två buden måste människan sjelf uppfylla och den som detta gör han finner sig wäl belåten med sin Herras tillgörelse. Han knorrar icke emot hushonden, såsom arbetarne i wingården gjorde. Wi kunna se hwad swar desse fingo, då wi läsa Matth. 20: 14—15. Åfwen säger Jesus: "många äro kallade, men få äro utwalde", uti verien 28 säger han: "jag will gifwa mitt lif till återlösning för många", detta hörs tmetydigt, då man icke begriper Jesu mening; detta måste jag i korthet förklara. Jesus wiste wäl att samma otrosanda som då rasade med menniskorna, skulle fortfara till tidens slut. Och de äro få som tro Jesu ord, som jag förkunnat hafwer och blifwer derföre få utwalda, som äro förriedde med trons brinnande olja uti sina lampor, wid Jesu ankomst, att genast få gå med honom in i bröllopsjalen.

När Gud hade skapat menniskorna i paradiset och satan hade förfört dem till olydnad, då fingo de sin dom som ännu fortfar och sedan blef Jesus som war sann Gud och man af satans tjenare illa handterad samt dömd och på ett kors dödad. Nu måste det icke wara mer än rätt och billigt att satan också kommer fram för domen.

Men nu will jag fråga, hwem skall döma och emellan den dagen. Gud är en ande och dömer ingen, icke har Gud sändt Sin Son, att Han skall döma werlden, utan på det att werlden skall warda salig genom honom, och Han säger sjelf, dömer icke att I skolen icke dömda warda. Hwarifrån skall då domen komma på yttersta dagen? Jo den står skrifwen uti Matth. 25. När denna lifsens bok kommer fram, som skildrar wälsignelsen och förbannelsen, då är domen gifwen och fungjord, så att endast en rättwis konung utropar: Du har rätt, kommer I min faders wälsignade och går bort I förbannade, Jesus skall sitta på sin herrlighets stol och han skall skilja dem såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna, och fåren skall Han ställa på den högra sidan och getterna på den wenstra.

Menniskorna liknar Jesus wid får och satan och hans många onde andar wid getter.

Får äro tåliga djur som stilla tåga för sina klippare; om får komma in å annor mans ågor och göra skada, så duger det icke att stämna fåren för rätta, i affeende att få sin skada ersatt, utan man måste hålla sig till herden som hafwer wård öfwer fåren; åfwen wiste Jesus att det war utan ändamål att kalla människan till domstolen, emedan hon hade icke mera förstånd att swara än ett får; eller hwad synes Oder om en hade hundrade får, och han låter en del komma i mycket godt bete och de andre uti magert och dåligt bete, hwilket de kunde icke klaga öfwer. De som woro uti det goda betet hade ingen sorg eller frågade efter hwad de andra måste lida, som det magra betet blifwit tilldeladt. Likaledes är med menniskorna, den wälmående har ingen kannedom af hwad den törstige måste lida och derföre liknade Jesus menniskorna wid får.

Jesus liknar satans onda andar wid getter, desse djur äro elaka att styra, de rasa omkring uti flog och mark, skala och bita toppen af träden, de äro förbjudna att finnas på kronans mark, de hoppa öfwer gårdesgårdarne och skada kålen för sin husbonde, åssan will de icke höra, de äro för sin elakhet ofta förbannade af desj wakt, som och derföre liknar Jesus satans skadeliga anhang wid getter; ty det war icke Jesu mening att någon menniska skulle blifwa förbannad på yttersta dagen, emedan han war icke sänd utan till att lida och dö för alla, och Gud hade utgifwit ett löfte, att allt folk på jorden skola wälsignade warda. 1 Mos. 22: 18, hwilket löfte är nu efter Jesu befallning fullbordadt uti denna bok, som alla både lefwande och döda menniskor wälsignade äro.

Jesus säger att den stund skall komma då de döda skola höra Hans röst. Joh. 5: 28. Detta måste ske, men med den skilnaden att alla de som äro affomnade och hwila uti Guds beskydd och Han då säger: står upp i döda och kommer för domen i Herrans namn, då höra de, men alla de som äro uti djefwulens wäld, de höra intet.

Men om man då säger: står upp I döde och kommer i satans namn, då höra de, och det är tydligt och klart att de som döde äro uti satans wäld kunna icke uppstå uti Guds wäld, men sedan skall satan icke mera få makt öfwer dem. Att det så skall tillgå kunna wi läsa uti Uppenb. 20: 12, och då skall det löftet fullbordas som Gud förkunnade menniskorna i paradiset, att qwinnans säd skall söndertrampa ormens hufwud, och Gud mente djefwulens hufwud, magt och wäld, men detta har ännu icke skett.

Guds wisdom kan ingen menniska begripa och werldens wisdom är en galenskap för Gud, hwilket Paulus förkunnar i sin första skrifwelse till de Corinthier 1: 19—20. Hwilket som är en galenskap för Gud will jag i forthet förklara.

Den försoningslära wi bekänna, är alldeles ogrundad och icke gällande för Gud. Det heter att Jesus öfwerwunnit döden och djefwulens wäld när Han dog på korset, men detta war ingen möjlighet, ty Gud öfwer gaf Honom, hwilket Jesus sjelf gaf tillkänna; och den Gud öfwer gifwer måste för satan dyka under, hwilket skedde. Jesus måste böja sitt hufwud ned och dö. Den dagliga erfarenheten wisar ännu, att satan lefwer lika som i gamla tider och regerar till domedag.

Att Gud blef försonad och Hans wrede skulle blifwa stillad för Jesu död skull, är lika grundlöst som det förra. Jesus war en hygglig och wäl skapad menniskogestalt, men blef af satan och hans tjenare illa handterad, särad och järgad, uppstungen i sidan och ser nu ganska bedröflig ut, hwilket mizhagar Gud ganska illa, och hans wrede är mera upprörd än stilla, ty huru skulle Gud kunna finna sig belåten med att få Sin Son så illa handterad och derföre förlåta syndare? Det skulle wara en stor galenskap!

Jesu lärjungar måste efter Hans bortgång undergå martyrdöden, en blef lefwande huden astagen, en blef kokad i en sjudande kittel, en annan korsfäst med hufwudet nedåtvändt o. s. w. Detta war allt ge-

nom djefwulens tillställning, till Guds stora förargelse och mot Hans wilja. Satan förhindrade Jesu lära, att den war dödd i många år.

Seke nog med allt detta, utan Gud skulle wara förlustig af Judas och alla de som woro behjelpiga till Jesu dödd, och desse skulle då wara förtappade för war frälsnings skull, hwilket wore en stor orätt. Afwen skulle Gud förlora alla de som wore före Jesu dödd. — Nej, detta kan icke låta sig göra, ty Jesus skall komma och frälja det som förtappadt war. Matth. 18: 11. Seke är war himmelske Faders wilja, att någon af desse skola förtappade warda, v. 14. Att de döda skola återlemnas är intet twiswel underkastadt. Jag har stämt satan till domstolen med påstående, att han framskaffar alla de, som äro uti hans wäld, på den dagen, och Gud skall frambringa de som äro i Hans wäld, det gör mig lika hwilkendera; men fram skola de om de finnas i hafwet eller helwetet. Uppb.-B. 20: 13. Ty jag låter mig icke nöja med att mine älskade och wälsignade föräldrar och stamsföräldrar, ifrån och med Adam och Ewa och intill tidens slut som alla wälsignade äro. I hwems wäld de äro befinnande wet jag icke, men fram skola de, innan jag slutar striden och detta är wiht och så sannt Gud mig hjelpe till lif och själ!

Min älskade och wälsignade läsare! Tänk på ändan, så gör du aldrig illa. Detta rådet hemta wi af den wise mannen Syrach, och Jesus säger i sitt domsbeslut: det I hafwen gjordt mine minste det hafwen I gjordt mig. De fattige, huswille, nakne, sjuke och bedröfwade äro olyckliga att komma uti fångahus; dessa kallar Jesus för sina minste och sina bröder. Tänk nu efter om du har så förhållit dig emot dessa som Jesus sade, så att du genast kan blifwa räknad ibland de rättfärdiga, Matth. 25: 37. Men mine wälsignade, konungar, furstar, regenter, domare på hela jorden, till eder måste jag tala några sanningfulla ord; ty jag fruktar icke för att tala sanningen hwarken till Gud, satan eller menniskor på jorden. Jag häfwar icke eller rådes, ty då står min dom skrifwen i Uppenb. 21: 8, och jag måste äfwen wara trogen och icke underlåta att säga sanningen, ty dertill är jag sänd, Joh. 16: 13. Nu frågas hwem hafwer satt eder till konungar, regenter och styre öfwer folket? Här swaras: Det har Gud, ty ingen öfwerhet är utan af Gudi; hwarföre lyder i då icke eder Guds och Herras befallning. När en konung tillsätter en underhafwande ett embete, då måste han ju alltid lyda sin herra och konungs order och befallning, äfwen måsten Ni lyda Eder Herra och Gud, jäwida Ni wiljen ostraffelige warda på Jesu Christi tillkommelsedag, ty der blifwer frågan om Ni hafwen gjort Jesu minsta bröder det Han jagt hafwer, men jag wet att Ni icke hafwen efterkommit Jesu wilja, då Ni låter blinda, krymplingar, nakne och behöfwande anropa eder om hjelp, men icke hafwa hjerta till att meddela dem ett öre; man skulle tro att Ni hafwen gudahjerta efter Ni ären af Gudi tillsatte det höga embetet. Men den som så gör emot Jesu wilja, han bär ett djefwulshjerta inom sig och derföre säger Jesus we eder, Ni binda tunga odrägliga bördor tilljamman åt menniskor, men Ni wiljen icke sjelfwa röra dem med ett finger, Matth. 23. We betyder straff, och utan Ni omwänder eder och gör efter Jesu wilja medan tid

är, då måsten ni undergå ett farligt och swårt straff. Lika såsom en underhafwande i werlden kan icke undwika straff om han gör emot sin herras och konungs order och befallning. Lika så måste en öfwerhet widkännas straff om den gör emot sin Herra Gud och Jesu bud, wilja och befallning, ty Gud hafwer tilliatt öfwerheten och han fordrar räkenkap af hwar och en för sina gerningar; och wid ewighetens öppna port der frågas blott huru du har gjort och lefwat på jorden.

Så, då blifwer frågan om du mättat den hungrige, klädt den nakne, herbergerat den huswille, besökt den sjuke och icke bortglömt uslingen i fångahuset, och då säger Jesus: det J icke hafwen gjort en af desse mine bröder, det hafwen icke gjort mig, Matth. 25: 45, och dessa olydiga menniskor skola gå uti ewig pina, v. 46. Det ewiga straffet hafwer jag hos Gud afbedit liksom Mose, han bad för folket, och därför blef Guds wrede stillad, 2 Moseb. 32: 11. Hwad jag hos Gud framburit får jag icke nu yppa; men det har varit rätt, och därför will Gud också att jag skall dela rätten.

Att Gud skulle förlåta syndare för Christi död och pinas skull, det wore icke med rättwisan förenadt, ty någon syndaförlåtelse får icke ega rum. Jag för min del kan icke medgifwa det, utan jag beder om det straff jag rättwisligen förtjent, hwilket jag will med tacksamhet undergå, ty det går emot Jesu befallning då Han säger: att jag skall straffa werlden för synd, för rättfärdighet och för dom, och för det de icke tro på honom, Joh. 16: 8. Och der skall dömas om hwar och en, efter deras gerningar, Uppb. 20: 13.

Huru detta straff kommer att tillgå will jag äfwen upplysa. När den förödelssens styggelse kommer att ske, som Jesus berättar i Matth. 24, då skall warda en stor wedermöda att den icke varit sådan ifrån werldens begynnelse ej heller warda skall, solen blifwer mörk och månen skall icke gifwa sitt sken, stjernorna falla af himmelen, himlarnas krafter skola bäswa, åskan höres, blåsten rasar, eldstrålar falla från himmelen och antända hus och kyrkor, allt blifwer ödelagt och allt folk på jorden skola jämra sig.

Och då behöfwer menniskan tröst; om hon någonsin behöfwer så blifwer det då, och den som tror allt hwad jag berättat och hafwer desse bladen i sitt minne, han skall få se att jag icke ljuger och jag säger som Jesus sade: lyfter eder hufwuden upp, ty då nalkas eder förlofning, Luc. 21: 28; och den som tror Jesum kommer icke i domen, Joh. 5: 24, hwar och en som tror Jesum skall icke förgås utan få ewinnerligt lif, Joh. 3: 15. Huru lycklige kan icke då Jesu trogna vara, men om de otrogna och oomvända säger Jesus: två skola mala på en qwan, den ene blifwer upptagen, den andre qwarläten. Härmed förstås att menniskorne icke syndat lika i werlden och kan således icke få lika straff, ty uti den förödelssens styggelse, skall hwar och en utstå sitt straff, efter som han handlat i tiden. Daniel förkunnar oss om den förödelssens styggelse, att den skall vara Tusendetuhundradenittio dagar, detta är en lång tid i beräkning, men dagtalet försvinner ty solen gör ingen åtskillnad på dag och natt, utan ett mörker öfwer allt.

Tröster mitt folk, säger eder Gud; Gf. 40. Ty Herrans herrlighet skall uppenbarad warda, och allt kött skall tillsammans se, att Herrans mun talar; och så älskade Gud werlden att Han utgaf sin ende son; på det att hwar och en som tror på Honom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif; icke har Gud sändt sin son i werlden att Han skall döma werlden; utan att werlden skall warda salig genom Honom; och den som tror på Honom, han warder icke dömd, Joh. 3: 16, och hwilka tröstande och glädjande ord är icke detta.

Men tro icke du winner företräde till Guds rike, då du ingår uti ny lära, öfswergifwer det förbund du en gång lofwat att widhålla; tro icke det tjenar till någon salighet att blifwa döpt, mer än en gång; tro icke det lönar mödan att resa till annan werldsdel för att komma till Zion, ty på jorden finns intet Zion, för än förlossaren Jesus kommer, och det som af menniskor upprättadt är, skall till intet göras; 1 Cor. 1: 19. Skulle jag gå ifrån det löfte, och rygga det jag en gång lofwat att hålla, då skulle Gud också gå ifrån sitt gifna löfte, och det wore olyckligt för mig och alla. Gud hafwer lofwat och sagt att qwinans säd skall söndertrampa ormens hufwud. Härmed menar Gud djefwulens hufwud, magt och wälde. Han har lofwat skapa och en ny himmel, och en ny jord, Gf. 65: 17, 2 Pet. 3: Uppb. 21, samt att döden skall platt uppsluten warda, Gf. 25: 8, Matt. 16: 28, Joh. 3: 15—36, och allt kött skall se Guds salighet Luce 3: 6, samt återlemna den till himlen tagne frälsaren, och detta allt måste Gud uppfylla och fullgöra på min rättwisa anhållan, ty jag slutar icke förrän det sker; jag låter mig icke affspisa med goda löften, så wida Gud skall kallas mäktig, och förmår göra hwad han will. Gud skapade himmel och jord och allting, samt menniskorna till ett ewigt lif, och efter sitt eget beläte, 1 Moseb. 1: 26, Wisb.-b. 2: 23. Det är wäl icke rätt, att bortglömma menniskorna, som äro Hans eget beläte, hwarföre jag söker ändring. Har jag orätt, så straffa mig; men har jag rätt, så skaffa mig den rätt jag söker.

Drons barn och satans tjenare göra förakt och spe af mig för det jag stämt satan till domstolen, samt söker den rätt jag eger. Den som gör spe af mig, han gör spe af Jesus, ty jag förkunnar icke annat än han muntligen och skriftligen sagt mig. Jag talar icke af mig sjelf; ty menniskan kan intet taga utan det warder henne gifwet af himmelen, och jag rår icke för att Herrans råd äro underliga Gf. 28: 29, och en galenskap för werlden, hwilket Gud utwalt, 1 Cor. 1: 27.

När satan dödade Jesus, begagnade han menniskor dertill, utom det kunde det icke ske. Hwem kan nu förbjuda Gud, att äfwen begagna menniskor på yttersta dagen. Har icke Jesus lof att uppenbara sig för hwem han behagar, Matth. 11: 25, och sätta sin anda på hwem han will, att utföra domen till en seger Matth. 12: 18. Si min tjenare, jag skall gifwa honom min anda, han skall låta komma rätt på jorden, Gf. 42.

Jag är en Jesu tjenare och jag måste lyda Hans befallning, ty det är nödwändigt att Han låtit skrifwa denna maktpåliggande Lifsens bok, emedan alla de som icke woro skrifne uti den skulle kastas i den

brinnande sjön, Uppb. 20: 15. Jag har förut omnämndt att Enoch och Elias skola blifwa mina wittnen wid Christi domstol, Matth. 11: 14, 17: 10, hwilka Gud för den skull lefwande till himla tagit. Nu torde någon fråga hwad de kunna wittna: jo de skola intyga att i himmelen finnes ingen mer än Jesus som jag begärt, samt att det är en oryg- gelig sanning allt hwad jag skrifwit i denna bok, och sedan är målet wunnet och domen lätt gifwen.

Mina tillfällen medgifwa icke att förkunna och utthyda allt, som jag wet, önsklade och borde göra, emedan jag är i saknad af det nöd- wändiga.

Jesus har wisat mig den förödelens stuggelse som Johannes såg, Uppb. 6: 12, den yttersta domen, wår förwandling, de dödas uppstån- delse, den nya jorden och herrligheten; detta will ingen tro; men war god och undersök på alla de ställen jag hänwisat i den Heliga skrift, och tro den, 5 Moieb. 18: 18, Gf. 42: 9, Matth. 25: 31.

Att tro Jesu ord och den Heliga skrift, är högst nödwändigt. Ty Jesus säger Salige äro de, som icke se, men dock tro; och den som tror han skall warda salig; men den som icke tror, han skall warda fördömd, Luce 18: 8.

Älskade wän hur läs du din Trosbetänneelse; du säger jag tror på Gud fader, Hans son, den Helige ande, de dödas Uppståndelse och ett ewigt lif. Tror du icke att detta skall en gång förfigga. Tror du icke att domedag skall en gång inbryta. Tror du icke att löftet och skriften skall en gång gå i fullbordan? Jo wisserligen, wi hafwa länge nog hört predikas härom, och ingen ändring fått. Jag är nu gammal och hört detta förkunnas ifrån min spädate barndom, nu måste det wäl en gång skola ske.

Jag är född 1806, fick ingen annan skolundervisning eller bok- stafsig kunskap utan hwad min moder lärde mig, och hon förmanade mig, att jag skulle alltid hafwa Gud för ögonen, och bedja Honom om ett rent hjerta, en ny wis anda o. s. w., hwilket jag icke glömde. När jag tillryggalagt 20 år af mina ungdomsdagar, warleblef jag i luften en röst, som sade: tänk på ewighetens längd, och jag föreställde mig, som presten förkunnat, om en droppa watten gick ur hafwet, eller ett strå af marken hwart tusende år, skulle ändå ett slut förwäntas, men ewigheten tager aldrig slut, och en gruswelig ångest och själbedröf- welse måste jag uthärda, i tre dagar och nätter kunde jag hwarken äta eller sofwa. Men när den tiden till ända gått, fick jag tröst och en herrlig glädje, samt ett ljust sten omgaf mig, och jag kom ihåg det jag läst, att så älskade Gud werlden att han utgaf Sin enda son, på det att hwar och en som tror på Honom skall icke förgås; utan få ewin- nerligt lif. Och detta kan trösta alla bedröfwade själar.

Jag har förut i en annan skrift lungjordt, hwad jag vidare ge- nomgått; samt något af mina lefnadsöden.

När Jesus wandrade på jorden, war Han hatad och förföljd af Judar och Fariseer; likaså är förhållandet nu mot mig; och det måste så wara, ty tjenaren är icke för mer än hans Herre.

Här finnas i desse dagar många som äro gudaktige och synas wara laglydige; och för den skull, tro sig wara rättfärdiga, och Gudi behaglige, men de bära ett fariseers hjerta och tanka, som icke Gud kan antaga; — de hata och förfölja mig utan sak, och blott för den skull att jag utträttar min Jesu order, som finnas antecknade i Joh. 16: 13, icke nog med att de bära ett hemligt hat till mig, utan de låta satan förleda sig, att låsta etter efter mig, för att om möjligt wore tillintetgöra och förderfwa Guds wisshet; och den enda utvägen för menniskornes frälsning på yttersta dagen. Jag har nog hört det, i tal och heliga skrifter; men mina tillfällen har icke medgiffwit, att wederslägga satans medhållare deras onda uppsåt.

Älskade wän och läsare, du som tror dig wara rättfärdig, och Guds barn samt Jesu medarfwinge, nu tillkommer det mig, wid ewighetens öppna port, att på min Gud och Jesu befallning, att fråga om du så lesawat och förhållit dig som Jesu påbud lyda. Han säger uti Sitt domsbeslut: Jag war hungrig och I gäfwen mig äta; törstig och I gäfwen mig dricka; Jag war huswill och I herbergerade mig; nakot och I klädden mig, sjul och I sökten mig, Jag war i hättelse och I kommen till mig. Har du fullgjordt och åthydt detta allt; samt älskat Gud och nästan som dig sjelf; då är du Jesu wän och rättfärdig för Gudi — i annat fall säger Jesus, det i icke hafwen gjort en af mina minste, det hafwen I icke gjort mig, — och desse skola gå uti ewig pin, Matth. 25: 46. Ad huru skall det gå of, om icke jag hos Gud afbedit samt utwertat ändring i detta afseende, — det kan ingen tro, men jag har föreställt Gud det rätta; att icke skapa menniskor till werlden, för att pinas i ewig tid. Ty här finns ingen som kan fullgöra de stadgar som skrifwet är, emedan menniskan är för swag, att motstå satans förledande anfall, och Gud kan icke fordra mer af menniskan än han gifwit henne; alltså är det ewiga straffet ändradt och tillintetgjordt, detta will satan och hans wänner icke tro, eller godkänna. Ty derigenom skall han få stort nederlag, hwilket somliga af hans tjenare tycker galet wara.

Men älskade wän, tag mig icke till misstycke att jag är sträng mot djefwulen, werldens bedragare. Tyd icke illa wara att jag stämt honom till domstolen, och der gör mine påståenden, att han skall answara för all öfwerträdelse, emedan han är wällande, och roten till allt ondt som stedt i werlden. Och derföre anhåller jag wid Christi domstol, att rätten måtte ålägga honom att skaffa fram och återlemnna alla menniskor som han med bedrägeri till sig röfwat.

Wi läsa om de dödas uppståndelse och uti Uppb. 20: 13 är beskrifwet, att hafwet gaf igen de döda som der uti woro, och döden och helwetet gäfwu igen de döda som uti dem woro. Tro icke detta kommer af sig sjelf, ty satan återlemnar dem icke godwilligt, utan han blifwer af domstolen dömd och på min begäran ålagd dertill, och min anhållan måste rättwisligen bifallas; och sedan skall han kastas uti den brinnande sjön, Uppb. 20: 10.

Käre läsare, war icke satans förswarare, och falsk emot din Gud, ty då står din dom skrifwen i samma stycke.

Du skall aldrig ångra om du håller med mig, du skall få se och finna dig wälbelåten, om jag kan åter winna det paradys, som våra stamföräldrar måste för satans skull asträda.

Så, då när striden blifwer öfwerstånden och segren wunnen, då wet jag att de skola tacka mig, som nu hanna mig, de skola då älska mig som nu hata och förfölja mig, de skola då glädjas som nu sörja och gråta, ty Gud skall astorka alla tårar af deras ögon, Uppb. 4: 14.

Äf om jag kunde öppna ögonen på mine läsare, då skulle de få se att den herrligheten är wärd att strida före, att det lönar mödan att här med tålomod lida förföljelse och motgångar.

Jag väntar mig en farlig strid, ty satan blifwer swår att möta och strida mot, ja, så swårt att det knappast kan uthärdas; detsföre säger Jesus om de dagar icke wordo förståcke, då worde intet kött frälst, Matth. 24: 22 och då bleswe ingen menniska frälst, om icke striden kan uthärdas. Men säger han, för de utwaldas skull skola de dagar warda förståcke, och jag wet att segren skall winnas, samt att satan skall blifwa dömd att framskaffa och återlemna alla som äro komne uti hans wäld. Han slipper mig icke med att lemna några, eller göra någon delning, utan han måste återlemna alla, ifrån de förste som han bejwef och till de sifte, som han fått under sin lydnad; ty jag är åflagare mot honom, och skall icke underlåta att framställa de påståenden, som domstolen rättwisligen kan godkänna.

Här finnes en del menniskor som wilja göra bibeln till lögn, samt Gud och Hans Heliga skrift till ett intet.

Jag will endast fråga eder hwarifrån wi menniskor äro komna; eller hwem hafwer skapat oss till werlden? Jcke äro wi komna af oss sjelfwa; att wi äro aflade af moderlifwet, är wäl sannt; men hwarifrån äro då de förste komne; du måste medgifwa att Gud hafwer skapat dem och oss alla, och han rår således att göra med oss som han sjelf will och behagar. Huru lätt är det icke för en krukamakare, att i sin wrede sönderslå och tillintetgöra det kärl, som han med sina fingrar format och danat till sin nytta. Lika lätt är för Gud, som skapat oss, låta mordengeln komma och tillintetgöra oss, som han af en jordklump danat till en menniska.

Om wi nu lasta en blick tillbaka efter våra fäder; samt betrakta den kyrkogård, hwart våra wänner och anhöriga finnas förwarade. Då kunna wi se att menniskorna skola och der nedmyllas och tillintetgöras. Detta är ingenting att twista om, likaledes är bibeln ingen twistefråga underkastad. För öfrigt gör det mig lika, ty jag har ingen utan Gud och satan att göra med; och jag wet bibeln står fast.

Det går icke så lätt för någon menniska att blifwa frälst, som förlastar bibeln och icke tror den Heliga skrift. Ty den kan alldrig finna tröst i nödens stund, eller när tröst behöfwes. Och jag wet att den tid skall snart komma, som jag hos Gud ber om; att jolen förmärkas, såsom Jesus säger i Matth. 24: 29. Ty menniskorna wilja icke tro,

förr än de får se att detta sker, och då behöfwer hon tröst, då torde hon påminna sig Jesu ord, då han säger: lyfter edra hufwuden upp, ty då kalkas eder förlofning. Jesus har alldrig lofwat oss någon förlofning, för Han har icke kunnat frälssa oss från döden och djefwulens wäld, förrän domen blifwer hällen och rätten faller utslag. Jesus har lofwat att om Han än går bort, skall Han likwäl komma igen och taga oss till sig, att der Han är skola wi och wara, Joh. 14: 3. Detta är ett tröstande och säkert löfte Han gifwit oss wid sin afresa. Den som nu tror Jesu ord som jag förkunnat hafwer, han kan wara nöjd och glädjas öfwer Jesu återkomst, samt icke frukta eller rädas för domen när han kommer; utan stå fast i trona på Jesus Kristus. Och den som detta gör han skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif, Joh. 3: 15. Afwen säger Han i Matth. 16: 28: Sannerligen säger Jag eder, här äro några ståndande som icke skola smaka döden, till des de få se menniskones son, komma i sitt rike. Och således behöfwer icke en Jesu trogen frukta eller rädas för döden eller domen. Ty den som tror honom, han kommer icke i domen.

Och jag bäs war icke, jag rädas icke, fast jord och sjelfwa himmelens krafter skola bäs wa, Matth. 24: 29. Bäs war jag icke, jag fruktat intet, hwarfen Gud eller satan, himmel eller helwete; fast himmel och jord skola förgås, rädas jag icke, ty jag wet att menniskoslägdet skall icke förgås, Matth. 24: 34 och jag frågar efter himmel och jord intet. Ty denna jorden är ingenting att sätta wärde på, hwarföre jag har begärt en ny himmel och en ny jord, hwilket jag hoppas rätten ewiljar, enligt löfte, ty detta är utlofwadt uti vår bibel och det skall wäl också en gång gå i fullbordan.

Allskade wänner, wi äro alla af Gudi utkomne och skapade; wi skola också en gång alla blifwa Honom tillhöriga, som Jesus säger i Joh. 10: 16. Ty Jesus lät icke sitt lif för några endast, utan för alla både lefwande och döda menniskor. Och detta kan wäl ingen Jesu wän motstrida. Och nu kunna wi glädjas och fröjdas att vår broder, wän och frälzare will komma och förlossa oss från denna mödosamma och beswärliga jemmerdalen och befria oss från det tråldomsok, som så länge tryckt oss. Nu will Jesus uppfylla det Han lofwat wid sin afresa att komma igen och taga oss till sig, Joh. 14: 3.

Nu har jag uträttat och fullgjort hwad min Gud och Jesus mig befallt hafwer; Gud säger genom Esaias: Si hwad komma skall, förkunna jag fram föråt och ny ting förr än det sker, låter jag eder det höra, och Jesus säger hwad som ske skall, skall han förkunna eder, Joh. 16: 13.

Utgifware: Anders Berggren, Ystad, Skifwarp, Öremölla.

Ande utplagan.